

РЕШЕНИЕ

№ 2337

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35
състав**, в публично заседание на 15.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **11069** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е по Жалба вх. № 43310/29.11.2022 г. на А. Ф. К., притежаващ паспорт № P04301394, издаден на 01.02.2022 г. и валиден до 01.02.2027 г., и Н. Рахими, притежаваща паспорт № P04302036, издаден на 01.02.2022 г. и валиден до 01.02.2022 г., в качеството им на родители и законни представители на малолетното дете Ф. К. – родено на 19.07.2016 г. в [населено място], А., с паспорт № P04290325, издаден на 30.01.2022 г. и валиден до 30.01.2027 г., чрез пълномощника адв. Х. Е. В. от САК, с адрес за призоваване: [населено място], бул. Д. Б., № 103, ет.5, офис 9, срещу Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване /виза вид „С“/ на Ф. К., постановен от А. З. – завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в [населено място], И..

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен поради нарушение на процесуалните правила и материалния закон и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК. Сочи се, че към заявлението на малолетното дете Ф. К. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване са представени всички документи, изискващи се съгласно чл.17, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /Наредбата/, поради което отказът е необоснован, а твърдението на административния орган, че „Целта и условията на заявения престой са недостоверно доказани. Основателни съмнения за миграционен риск“ е неаргументирано и неподкрепено с надлежни

доказателства. Основанието за отказ по чл.10, т.17 от ЗЧРБ се оспорва с довода, че целта на посещението до България е малолетното дете Ф. К. да посети своя родственик А. А. - гражданин на Великобритания, и да бъде с него и цялото си семейство, за което всички те разполагали с достатъчно финансови средства. Оспорва се и основанието по чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ, тъй като не било посочено коя от хипотезите е относима и жалбоподателят не можел да организира адекватно защитата си. Изтъква се, че ако според административния орган целта и условията на заявления престой не са доказани, то той е могъл да разпита апликанта или да изиска допълнителни писмени доказателства. Изразява се становище, че отказът е издаден в нарушение на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, тъй като е немотивиран и не съдържа конкретните фактически основания, въз основа на които да се приеме, че са налице основанията по чл.10, ал. 1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ.

В съдебно заседание жалбоподателите се представляват от адв. Х. В. с пълномощно по делото, който поддържа жалбата и искането за отмяна на оспорения акт. Претендира разности.

Ответникът - А. З. - завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в [населено място], И., се представлява от юрисконсулт З., който оспорва жалбата и моли отказът да бъде потвърден. Прави искане за присъждане на юрисконсулско възнаграждение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 35-ти състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид приложените по делото доказателства и направените от страните твърдения, искания и възражения, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Административното производство е започнало по Заявление № 4536/03.08.2022 г. на Ф. К. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване /виза вид „С“/ - л.42. Към него са приложени: копие от документа за задгранично пътуване и страниците с личните данни и с положените визи /л.45/; Покана-декларация рег. № 475/16.05.2022 г. за частно посещение на чужденец в Република България, издадена от името на А. А. с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в А., гражданин на Великобритания, с постоянен адрес: [населено място], общ. П., обл. П., настоящ адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] за Ф. К., с нотариална заверка на подписа от същата дата; Декларация от А. А. – гражданин на Великобритания, с която декларира, че ще осигурява жилище и издръжка на изброените в нея свои роднини, сред които и Ф. К.; Резервация за самолетни билети от Т. до С. през И. на 20.08.2022 г. и от С. за Т. през И. на 12.09.2022/13.09.2022 г.; Полица за сключена медицинска застраховка за чужденци в България с период на валидност от 15.06.2022 г. до 14.09.2022 г.; Удостоверение за раждане на Ф. К.; Извлечение от банковата сметка на А. А.. Представено е и разрешение за пребиваване на канещото лице А. А. в Република България на основание чл.50 от Договора за Европейския съюз, издадено в [населено място] на 04.01.2022 г.

По преписката са представени също копия от националните паспорти на канещото лице А. А. – гражданин на Великобритания, и на родителите на малолетното дете Ф. К. – бащата А. Ф. К. и майката Н. Рахими и от страниците на документите за задгранично пътуване с личните данни и положените визи. Приложено е удостоверение за сключен граждански брак на родителите на Ф. К., както и: нотариално заверена Декларация по чл.20а от Закона за влизането, пребиваването и

напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани, и членове на техните семейства от Р. Т. Н., в качеството ѝ на наемодател на имот, нейна собственост, находящ се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] с която изразява съгласието си 8 лица, сред които канещият А. А. /гражданин на Великобритания/ и жалбоподателите А. Ф. К. и Н. Рахими, както и малолетното им дете Ф. К., от чието име е подадена жалбата, да бъдат адресно регистрирани и да ползват имота възмездно по силата на договор за наем; нотариално заверени покани-декларации за частно посещение на чужденец в Република България, издадени от името на А. А. за Ф. К. и Н. Рахими; резервации за самолетни билети и медицински застраховки за тези лица и др.

След извършена проверка на данните от заявлението и приложените към него документи, А. З. – завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в [населено място], И., е издал процесния Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване /виза вид „С“/ на малолетния Ф. К. – гражданин на А..

Визата - вид „С“, е отказана на основанията по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. В акта е посочено, че „Целта и условията и заявления престой са недостоверно доказани. Основателни съмнения за миграционен риск“. Указано е пред кой съд и в какъв срок може да се оспори.

В хода на съдебното производство е постъпило Писмо рег. № М-2276/27.01.2023 г. /вх. № 3663/27.01.2023 г. при АССГ/ от Държавна агенция „Национална сигурност“. Според съдържанието му, по отношение заявлението на Ф. К. от ДАНС не е провеждана съгласувателна процедура и съответно по него няма писмено становище от ДАНС. Представено е и Писмо рег. № 328200-1367/20.01.2023 г. от ГД „Гранична полиция“ при МВР, според което след извършени справки в АИС ГК за периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2022 г. са установени записи на данни за 10 преминавания /5 влизания и 5 излизания/ през ГКПП на Република България на британския гражданин А. А.. Лицето е посещавало страната ни, влизайки и излизайки през ГКПП Аерогара С., както следва: първо посещение – от 30.12.2021 г. до 31.12.2021 г. вкл., второ – от 19.04.2022 г. до 21.04.2022 г. вкл., трето – от 10.05.2022 г. до 12.05.2022 г. вкл., четвърто – от 07.00.2022 г. до 09.09.2022 г. вкл., и пето посещение – от 09.10.2022 г. до 13.10.2022 г. вкл.

От правна страна:

Процесният Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване /виза вид „С“/ на Ф. К. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК. Като такъв той подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 от АПК.

Жалбата срещу отказа е процесуално допустима - подадена е в законоустановения срок срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, от страна, която има право и интерес от обжалването му.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съображенията са следните:

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е с целта на закона.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган - консулско длъжностно лице -

завеждащ консулска служба в българско посолство, на когото по силата на изричното оправомощаване е предоставено правомощие по чл.9г от ЗЧРБ да издава, да отказва издаването, да анулира и отменя визи. Това се установява от представените по делото: - Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи, според която правото да вземат решения за отказ за издаване на виза на основанията по чл.10 от ЗЧРБ имат лицата, заемащи конкретни длъжности, като в т.3 е посочено, че се възлага на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят подписват и връчват на заинтересованите лица формулярите по образец, сред които и за отказ за издаване на виза и

- Заповед № Ав-02-101/30.12.2021 г. на посланика при посолството на Република България в Ислямска република И. - Т. Н. К., с която за длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец, сред които и отказ за издаване на виза, е определен А. З. в качеството му на завеждащ консулска служба.

Отказът е постановен в писмена форма при спазване на изискванията откъм съдържание и реквизити по чл.59, ал.2 от АПК и по Приложение № 7 от НУРИВОВР. Той е обективиран върху стандартен формуляр по образец съгласно посоченото приложение. Означен е органът, който го е издал и е подписан от него. Отрадени са направените фактически и правни изводи като е посочено основанието за отказа без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване и е датирано и подписано. От обстоятелствената част се изяснява, че административният орган е приел наличието на основанията за отказ по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ като е посочил, че целта и условията на заявления престой са недостоверно доказани и има основателни съмнения за миграционен риск. Доколкото този извод обосновава приложението на съответната правна норма, въз основа на която е произнесен актът, то това е въпрос, касаещ материалната му законосъобразност.

Не се установи в хода на производството да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което не е налице отменителното основание по чл.146, т.3 от АПК. Административното производство е проведено след сезиране със заявление, подадено от лице, желаещо да получи виза за краткосрочно пребиваване в Република България. Проучени са представените документи. По него няма писмено становище на ДАНС и не е извършена съгласувателна процедура, тъй като заявлението е разгледано по електронен път чрез Националната визова информационна система.

Относно съответствието с материалноправните разпоредби съдът прие следното:

Основанията за отказ за издаването на виза са регламентирани в чл.10 от ЗЧРБ и чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице някое от основанията, посочени в чл.10 от Закона за чужденците в Република България.

Съгласно чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. На основание чл.10, ал.1, т.24 от

ЗЧРБ отказът се постановява и когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

В конкретния случай, отказът е постановен, поради това че според административния орган целта и условията на заявения престой не са убедително доказани и са налице основателни съмнения от миграционен риск. Тези изводи се споделят и от настоящия съдебен състав.

Съгласно чл.27, ал.6 от НУРИВОВР, определените по чл.27, ал.2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Видно от Писмо рег. № М-2276/27.01.2023 г. на ДАНС, съгласувателната процедура по заявлението за издаване на виза на Ф. К. е осъществена по електронен път. Установено е, че малолетното дете е поканено да посети България заедно с двамата си родители и още четири други лица – негови родственици, от А. А., който е гражданин на Великобритания, със статут на постоянно пребиваващ чужденец в България. Последният обаче не пребивава продължително в България, а живее и работи в Л..

В хода на проверката е установен засилен миграционен интерес от граждани на А., които са получили статут на продължително пребиваващи чужденци и отправят покани за частно посещение на близки и роднини. Целта им е да придобият законно пребиваване в България, както и свободно придвижване в рамките на ЕС.

Видно от представеното Писмо рег. № 328200-1367/20.01.2023 г. от ГД „Гранична полиция“ при МВР, в периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2022 г. А. А. е посещавал страната ни пет пъти за не повече от 2 – 3 дни. Видно е от поканата–декларация за частно посещение, че планираният престой на поканените от него лица, в т.ч. и на Ф. К., е от 20.08.2022 г. до 12.09.2022 г., но в този период той е пребивавал в България само веднъж – от 07.09.2022 г. до 09.09.2022 г., т.е. само за два дни.

По делото е представена и декларация от Р. Н., която в качеството си на собственик на имота, находящ се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] е изразила съгласие всичките поканени от А. А. седем лица да пребивават на този адрес възмездно по силата на договор за наем. Договор за наем обаче не е представен, нито са представени доказателства, че имотът действително е собственост на Н. и че същият е с площ, позволяваща в него да пребивават общо осем лица, независимо от декларираната роднинска връзка между тях. Относно последното следва да се отбележи, че роднинската връзка е заявена единствено в поканата, но не са представени доказателства, от които да се установи, че такава съществува.

От друга страна, независимо че от Р. Н. е представена декларация по чл.20а от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства, в случая неговите разпоредби са изцяло неприложими, тъй като А. А. е гражданин на Великобритания, която не е държава-членка на ЕС, а от друга страна жалбоподателят не е член на неговото семейство по смисъла на § 1, т.1 от този закон.

Същевременно, съгласно чл.17, ал.2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, поканата-декларация, изготвена от физическо лице за издаване на виза за краткосрочно пребиваване с цел частно посещение на чужденец в Република България, се изготвя по образец съгласно приложение № 3, заверена от нотариус и от службите за административен контрол на чужденците, при представяне на следните документи: декларация за имотно състояние на канещото лице и удостоверение за доходи, издадено от местоработата на канещото лице, или копие от данъчна декларация по чл.50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за предходната година с входящ номер от съответната териториална дирекция на Националната агенция по приходите. Такива документи не са представени, а са налице единствено извлечения от банкови сметки.

С оглед на гореизложеното, съдът счита, че правилно административният орган е приел, че е налице правно основание за отказ за издаване на виза по чл.10, ал.1, т.17, тъй като не е убедително и достоверно доказана целта и условията на заявеното пребиваване за престоя на жалбоподателя.

От друга страна, установено е по категоричен начин, че канещото лице, макар със статут на постоянно пребиваващ чужденец в България, фактически не пребивава продължително в Република България. Това поражда основателни съмнения относно надеждността на направените от него изявления, поради което ответникът правилно е квалифицирал тази констатация като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ.

Относно възражението на жалбоподателя за липса на мотиви, съдът намира за необходимо да изложи следното:

Нормата на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ е идентична на тази по чл.21, параграф 1, б.„б“ от Регламент (ЕО) № 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността. Последната изисква апликантът за издаване на виза да обоснове целта и условията на планирания престой, тъй като в противен случай разпоредбата на чл.32, т.1, б.„а“, ii от регламента урежда правото да се откаже издаването на виза. Именно по тази причина Законът за чужденците в Република България въвежда задължение за отказ на виза, когато кандидатът не е изпълнил съответните условия.

Съгласно чл.21, т.7 от регламента разглеждането на заявлението се основава на автентичността и надеждността на представените документи и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации. Разпоредбата на чл.21, т.8 урежда възможността, при разглеждането на дадено заявление и в надлежно обосновани случаи консулствата да поканят кандидата на интервю и да поискат допълнителни документи. Касае се обаче за една правна възможност, а не за задължение на съответните административни органи, поради което в случаите когато тя не е приложена, не се касае за нарушение на административнопроизводствените правила. Ето защо, възражението на жалбоподателя, направено в този смисъл, е неоснователно.

С оглед на всичко гореизложено, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че процесният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма и административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Не са налице отменителните основания по чл.146 от АПК и същият е законосъобразен. Подадената срещу него жалба е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.4 от АПК, жалбоподателят следва да

заплати на ответника направените разноски в размер, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. На основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100,00 до 240,00 лв., поради което съдът намира, че следва да присъди такова в определения от закона минимум.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ф. К. - гражданин на А., притежаващ паспорт № P04301394, издаден на 01.02.2022 г. и валиден до 01.02.2027 г., и Н. Рахими-гражданин на А., притежаваща паспорт № P04302036, издаден на 01.02.2022 г. и валиден до 01.02.2022 г., в качеството им на родители и законни представители на малолетното дете Ф. К. – родено на 19.07.2016 г. в [населено място], А., с паспорт № P04290325, издаден на 30.01.2022 г. и валиден до 30.01.2027 г., срещу Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване /виза вид „С“/ на Ф. К., постановен от А. З. – завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в [населено място], И..

ОСЪЖДА А. Ф. К. - гражданин на А., притежаващ паспорт № P04301394, издаден на 01.02.2022 г. и валиден до 01.02.2027 г., и Н. Рахими-гражданин на А., притежаваща паспорт № P04302036, издаден на 01.02.2022 г. и валиден до 01.02.2022 г., в качеството им на родители и законни представители на малолетното дете Ф. К. – родено на 19.07.2016 г. в [населено място], А., с паспорт № P04290325, издаден на 30.01.2022 г. и валиден до 30.01.2027 г., **ДА ЗАПЛАТЯТ** на Министерство на външните работи на Република България юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв. /сто лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

СЪДИЯ: